

Spørsmålet om frelse i forhold til livet etter døden

Kvekernes syn på livet etter døden

Ingen kvekere ser på livet etter døden som lønn for gode gjerninger eller som trøst for det de kanskje måtte tåle mens de levde på jorden. Trusselen om eller frykten for å bli evig fortapt har heller ikke vært brukt for å få kvekere til å leve gudfryktige liv. Kvekernes syn på det som skjer etter døden er grunnfestet i kvekernes syn på erfaringene i dette livet. Kvekere har en tro på at livet er godt, og dette kan vi best forstå når vi ser kjærligheten mellom medmennesker.

Selv om ingen fullt ut kan fatte kjærlighetens mysterium, er kvekere overbevist om at dette er tidløst. Kjærligheten tar ikke slutt når noen dør og er ikke begrenset i tid og rom. Kvekernes erfaringer i andakten understreker dette, og det gjør også våre erfaringer av at det Jesus stod for ikke ble redusert ved hans død. Jesu liv og forkynnelse var bygget på en grunnleggende tillit til Guds kjærlighet. Vi føler oss kalt til å svare på denne kjærligheten. Vi erfarer Guds rike i livet her og nå og stoler på at hva som enn finnes etter døden, må det være til vårt beste.

Kvekere lager ikke teorier om livet etter døden. Noen kvekere kjenner seg sikre på at det er et liv etter dette, mens andre er sikre på at det ikke er det. Men felles for alle kvekere er en overbevisning om at vi har et kall til å leve dette livet som vi allerede har fått, og at vi skal gjøre vårt beste for å forvalte skaperverket på beste måte og søke å bedre medmenneskenes kår, heller enn å fortape oss i spekulasjoner om livet etter døden.

Kilde:

Hans Weening: *Å møtes under Åndens ledelse*, fra Kap. 1: Hva tror kvekerne